

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Tredje behandling af lovforslag nr. L 105: Forslag til lov om ændring af lov om friskoler og private grundskoler m.v. (Skolernes frihed, mål for undervisningen, krav til bestyrelsesmedlemmer, lærere og tilsynsførende, herunder om danskundskaber, samt tilsyn m.v.). Af undervisningsministeren (Bertel Haarder). (Fremsat 23/2 2005. Første behandling 2/3 2005. Betænkning 21/4 2005. Anden behandling 26/4 2005. Tillægsbetænkning 26/4 2005).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 90 stemmer (V, S, DF og KF) mod 21 (RV, SF og EL).

Anden næstformand (Poul Nødgaard): Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Anden behandling af lovforslag nr. L 77: Forslag til lov om ændring af udlændingeloven. (Tilknytning til Eurodac-forordningen og Dublinforordningen på mellemstatsligt grundlag m.v.). Af integrationsministeren (Rikke Hvilshøj). (Fremsat 23/2 2005. Første behandling 4/3 2005. Betænkning 26/4 2005).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard): Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Anden behandling af lovforslag nr. L 78: Forslag til lov om ændring af udlændingeloven, lov om ægteskabs indgåelse og opløsning og repatrieringsloven. (Skærpet straf for ulovlig beskæftigelse, afskaffelse af madkasseordningen, styrkelse af oplysningsgrundlaget i sager om helbredsbetings humanitær opholdstilladelse, præcisering af Flygtningenævnets uafhængighed, fremhævelse af hensynet til familiens enhed, udvidelse af personkredsen, der kan modtage hjælp efter repatrieringsloven, m.v.). Af integrationsministeren (Rikke Hvilshøj). (Fremsat 23/2 2005. Første behandling 4/3 2005. Betænkning 26/4 2005. Ændringsforslag nr. 1-3 af 28/4 2005 uden for betænkningen af integrationsministeren (Rikke Hvilshøj)).

Der var ikke stillet ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet 3 ændringsforslag af integrationsministeren (Rikke Hvilshøj).

Lovforslaget og ændringsforslagene sattes til forhandling under et.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1-3 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Anden næstformand (Poul Nødgaard): Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling.

Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Det næste punkt på dagsordenen er forhandling om udenrigsministerens redegørelse nr. R 6, men da vi ikke har udenrigsministeren til stede i salen – jeg går ud fra, at han er på vej hertil – ser vi os nødsaget til at udskyde mødet i 5 minutter.

Mødet udsat kl. 13.34

Mødet genoptaget kl. 13.40

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Vi byder velkommen til en lidt forsinket udenrigsminister. Vi går straks i gang med forhandlingen om redegørelse nr. R 6.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Forhandling om redegørelse nr. R 6: Udenrigsministerens redegørelse af 26/4 2005 om Europarådets virksomhed og Danmarks deltagelse heri.

Af udenrigsministeren (Per Stig Møller).

(Redegørelsen anmeldt 26/4 2005. Redegørelsen givet 26/4 2005. Meddelelse om forhandling 26/4 2005).

Forhandling

Hanne Severinsen (V):

Jeg vil gerne takke for en særdeles grundig og interessant redegørelse. Jeg er meget enig i ministerens konklusion: at Europarådet har vist sig at være en fornuftig langtidsinvestering.

Om 2 uger skal Europarådet have sit tredje topmøde. De to første i 1990'erne handlede om, hvordan man håndterede Murens fald og fordoblingen af antallet af medlemslande i Europarådet. I dag tæller det alle lande i Europa minus Hviderusland, altså 46 lande. Samtidig samler EU nu over halvdelen af disse lande, nemlig 25

lande. Hvordan skal vi håndtere det? Hvad bliver Europarådets fremtidige rolle? Det er én god grund til at holde topmøde i Warszawa.

Men Europarådet har også brug for et serviceeftersyn, og derfor bør topmødet blive stedet, hvor Europarådets rolle i den europæiske arkitektur bliver fastlagt. Det skal ikke bare være en fotobegivenhed med de mange statsledere, selv om det sikkert kan se imponerende ud med 46.

Europarådet har siden 1949 været en norm-sættende organisation, der med varierende mekanismer har fastholdt medlemslandene på at overholde de vedtagne og underskrevne konventioner.

Europarådets domstol er jo nok den mest kendte. Her har alle Europarådets landes indbyggere mulighed for at klage, hvis alt andet er udtømt i deres nationale lovgivning. Men domstolen har store problemer, for den er ved at sande til i sager. Derfor må vi håbe, at den såkaldte 14. konvention, som går på, hvordan man bedre kan sortere i væsentlige og uvæsentlige sager, kan hjælpe på sagsmængden, men der er nok grund til i det hele taget at få kigget kritisk på, hvad man kan gøre for, at det er de væsentlige sager, der bliver bragt op og behandlet hurtigt, så de ikke drukner i rutinesager, der måske ofte er udtryk for, at der er lande, som bliver ved med at begå den samme fejl hele tiden.

Optagelsen af de mange nye medlemmer de sidste 15 år er sket med betingelser, fordi landene reelt ikke levede op til de demokratiske standarder ved optagelsen. Rationalet var, at det er bedre med dem inde end ude, men det har bevirket, at det har været nødvendigt at bruge mange kræfter på at hjælpe med teknisk bistand og gode råd samt regelmæssige rapporter om både fremskridt og tilbageslag til gamle autoritære vaner.

Et land som Rusland er i den henseende et særligt problem. Man kan sige, at deres nye system kan kaldes en slags cæsarisme, og det er farligt, hvis den form for autoritært regime breder sig. Men samtidig har vi jo heldigvis også oplevet to fredelige revolutioner, rosenrevolutionen i Georgien og den orange revolution i Ukraine. Vi kan kun håbe, at det er noget, der vil smitte i de andre tidligere sovjetrepublikker.

Det er ikke tilfældigt, at Ukraines og Georgiens nyvalgte præsidenter, da de holdt deres første store taler i de parlamentariske forsamlinger, takkede for den aldrig svigtende kritiske opmærksomhed og bad om assistance til at fasthol-